

Forfatter: Stuckenberg, Viggo

Titel: Udrag fra ASMADÆUS

Citation: Stuckenberg, Viggo: "Samlede Værker", i Stuckenberg, Viggo: *Samlede Værker*, 1910-11, s. 439. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur:
<https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-stuckenberg03-shoot-idm139889641147216/facsimile.pdf> (tilgået 19. april 2024)

Anvendt udgave: Samlede Værker

Han gik hen over Gulvet, hen til en lukket Dør og bøjede sig ned mod Nøglehullet og lyttede.

Og saa aabnede han Døren.

En tør, hed, indelukket Luft slog ham i Møde. Maanen skinnede ind over en Spisestues mørke, tunge Egetræ. Henne i Vinduet stod et Fuglebur med et hvidt Klæde hængende ned over mod Karmen, og gennem en aaben Dør saa han ud i Køkkenet. Han kunde skimte Tallerkenernes svagt lysende Rækker op over Væggen.

Han smilede og gik derud, saa sig hastigt om i Halvmørket og gik lige hen til en smal Brædedør i Væggen og aabnede den og stod et Øjeblik og lyttede igen.

Saa skød han sig ind i det trange Spisekammer og famlede hurtigt med Haanden hen over Hyldeerne og fik Smør paa Fingrene og fandt afskaaret Brød, fandt Mad og spiste og tørnede en halvfylt Kande Mælk. Og saa strøg han sig mæt over Munden og gik tilbage til Spisestuen.

Der standsede han og saa hen paa Buffeten og vilde til at gaa, men vendte sig langsomt og drev hen til den og trak forsigtigt i Skufferne.

De stod aabne.

Han stak Haanden ned i den ene og trak tre Sølvskaer frem og tre til og stak dem i Bukselommerne.

I det samme begyndte Fuglen henne i Buret at rasle under Klædet, flaksede med Vingerne og bumpede ned mod Burets Bund og begyndte at knække Hampefrø.

Han vendte sig hurtigt og gik ind i Dagligstuen og trak Døren til efter sig og lyttede. Men alting sov omkring ham. Ind gennem det aabne Vindue strømmede Maaneskinnet og Jasminernes og Rosernes Duft. Uda og inde slumrede Sommernatten, og Nattergalen tav eller var fløjet.

Han strakte sig i mæt Velvære og sendte i et Blik en lang,

glad Hilsen hen over Sruens bløde Møbler og gik saa hen til Klaveret og bøjede sig over Noderne og stod der og læste langsomt i Maanelyset:

Holder du af mig,
holder jeg af dig
alle mine Levedage!

Og saa smilede han igen, lo næsten højt og strøg sig igen over Munden og følte paa Lommerne og skrævede saa ud af Vinduet og satte Blomsten paa Plads igen, op i Karmen.

Saa gik han ned igennem Haven.

Da han var kommen til Laagen, vendte han pludselig om og gik et Par Skridt tilbage og brød en Jasminblomst af, lugtede til den og stak den i et Knaphul i sin luvslidte Frakke.

Og saa gik han i den lune Sommernat ad den ensomme, maanelyse Vej ind ad Byen til.

 XXI

— Det var en lille Hareunge, Signe, og den sad midt paa den aabne Landevej i Maanekinnet og klippede med Ørerne, og saa var den ikke større end, at jeg kunde puttet den ned i min Hættepul eller saadan nogenledes gemt den mellem begge mine Hænder! sagde han og lagde Hovedet paa Siden og viste Størrelsen. Den kunde du haft hoppende her i Kammeret, naar jeg havde nænnet at fange den!

Han sad paa den gule Seng og saa hen paa Signe, som stod og vandkæmmede sit Haar i Skørt og nyt Korset og med tynde, lyselilla Strømper paa og Fødderne i de sorte Laksko. Over Stolen med Herrebenklæderne laa en hvid, stivet Kjole og oven paa Kjolen en stor, gul Straahat med brusende Fjer ud over den